

JUDr. JAN KNĚŽÍNEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

Praha: 3. 12. 2018
Č.j. MSP-342/2018-OJD-SPZ/2
Počet listů: 2
Přílohy: 2

**Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno**

Obvinění Ing. M.H., Ing. M.T., Ing. F.Š., Š.K., Ing. L.F., a F.S., - stížnost pro porušení zákona

Příloha:

-koncept vyšetřovacího spisu Policie ČR, NCOZ SKPV, Expozitura Brno, sp. zn. NCOZ-1354-193/TČ-2016

-obsah dohledového spisu Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, sp. zn. 1 VZT 77/2018

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu p o d á v á m ve prospěch obviněných Ing. M.H., Ing. M. T., Ing. F.Š., Š.K., Ing. L.F.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 20.4.2018, č.j. 2 KZV 16/2017-103, jímž byly podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuty jako nedůvodné stížnosti podané obviněnými Ing. M.H., Ing. M.T., Ing. F.Š., Š.K., Ing. L. F. a F.S., směřující proti usnesení policejního orgánu Policie České republiky, Národní centrála proti organizovanému zločinu, Služba kriminální policie a vyšetřování, Expozitura Brno, ze dne 25.1.2018, č.j. NCOZ-1354-324/TČ-2016-417604.

Právě uvedeným usnesením policejního orgánu Policie České republiky, Národní centrála proti organizovanému zločinu, Služba kriminální policie a vyšetřování, Expozitura Brno, ze dne 25.1.2018, č.j. NCOZ-1354-324/TČ-2016-417604, bylo přitom rozhodnuto dle § 160 odst. 1 tr. řádu o zahájení trestního stíhání, a to Ing. M.H. a Ing. M.T., pro zvlášť závažný zločin podvodu

dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku zčásti dokonaneho a zčásti nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a dále Ing. F.Š., Š. K., Ing. L.F. a F.S. pro zvlášť závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku zčásti dokonaneho a zčásti nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Toto rozhodnutí bylo doručeno obv. H. dne 1. 2. 2018, obv. T. dne 2. 2. 2018, obviněným Š. a K. dne 9. 2. 2018, obv. F. dne 7. 2. 2018 a obv. S. dne 20. 2. 2018.

Vytýkaných trestných činů se měli obvinění dopustit jednáním podrobně popsáním ve výroku usnesení o zahájení trestního stíhání, na které tímto v podrobnostech odkazují.

V dané věci se jednalo již o druhé usnesení označeného policejního orgánu podle § 160 odst. 1 tr. řádu o zahájení trestního stíhání jmenovaných obviněných pro uvedený trestný čin, neboť první usnesení policejního orgánu ze dne 31.5.2017, č.j. NCOZ-1354-193/TČ-2016-417604, bylo zrušeno usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 9.10.2017, č. j. 2 KZV 16/2017-68, kdy ve vztahu k obviněným Ing. M.H., Ing. M. T., Š. K., Ing. L.F. a F.S. bylo postupováno podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu a dále ve vztahu k Ing. F. Š. bylo postupováno dle § 174 odst. 2 písm. e) tr. řádu.

Státní zástupkyně na základě podaných stížností obviněných zrušila napadené usnesení z toho důvodu, že v něm absentovaly některé požadované náležitosti ve smyslu § 160 odst. 1 tr. řádu. Svoji argumentaci vyjádřila toliko ve dvou závěrečných odstavcích na str. 8 rozhodnutí obecným konstatováním požadavků na usnesení podle § 160 odst. 1 tr. řádu a tím, že předmětné usnesení tyto náležitosti nesplňuje, neboť v popisu skutku byla opomenuta subjektivní stránka vyjádřená v § 15 odst. 1 písm. a) nebo písm. b) tr. zákoníku.

Pokud se jedná o nyní napadené usnesení státní zástupkyně, kterým naopak byly včas podané stížnosti jmenovaných obviněných podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuty, pak toto usnesení nesplňuje požadavky vyplývající z ustanovení § 134 tr. řádu.

Podle § 147 odst. 1 tr. řádu při rozhodování o stížnosti přezkoumá nadřízený orgán a) správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a b) řízení předcházející napadenému usnesení.

Podle § 134 odst. 1 písm. d) tr. řádu usnesení musí obsahovat odůvodnění, pokud zákon nestanoví něco jiného.

Podle § 134 odst. 2 tr. řádu jestliže to přichází podle povahy věci v úvahu, je třeba v odůvodnění zejména uvést skutečnosti, které byly vzaty za prokázané, důkazy, o něž se skutková zjištění opírají, úvahy, jimiž se rozhodující orgán řídil při hodnocení provedených důkazů, jakož i právní úvahy, na jejichž podkladě posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona.

Z ustanovení § 134 odst. 2 tr. řádu tedy vyplývá, že státní zástupce v odůvodnění svého rozhodnutí vyloží rozhodovací důvody tak, aby byl patrný rozsah provedeného přezkumu a dále aby bylo vysvětleno, proč o podaných stížnostech rozhodl určitým způsobem.

V intencích požadavků kladených na odůvodnění usnesení trestním řádem se jeví být odůvodnění napadeného usnesení zcela nedostatečným, když se státní zástupkyně nevypořádala ani s jedinou námitkou uplatněnou obviněnými v podané stížnosti.

Státní zástupkyně v odůvodnění toliko konstatovala, že usnesení splňuje všechny náležitosti uvedené v § 160 odst. 1 tr. řádu a že se ztotožňuje se závěry obsaženými v odůvodnění usnesení policejního orgánu. Vzhledem k tomu, že státní zástupkyně rozhodující o podaných stížnostech na konkrétní námitky stěžovatelů vůbec věcně nereagovala, a ani v základních rysech se s nimi nevypořádala, je napadené usnesení neodůvodněné a tudíž i nepřezkoumatelné.

Obvinění Ing. M. H. a Ing. M.T. napadli druhé usnesení o zahájení trestního stíhání obsáhle odůvodněnou stížností, v níž namítali nedůvodnost zahájení trestního stíhání pro daný skutek, ale také skutečnost, že jednání obviněných tak, jak je popsáno v usnesení o zahájení trestního stíhání, není způsobilé naplnit skutkovou podstatu žádného trestného činu. V této souvislosti poukázali na konkrétní důkazy obsažené ve spise.

Na odůvodnění stížnosti obviněných H. a T. ve svých stížnostech odkázali obvinění Ing. L. F., F.S. a Ing. F.Š..

Rovněž obviněný Š.K. uplatnil podrobně odůvodněnou stížnost, v níž zpochybňoval správnost skutkových zjištění.

Státní zástupkyně se však argumentací žádného z obviněných vůbec nezabývala v konkrétní rovině. V usnesení o rozsahu 12ti stran věnovala vyložení důvodů, které ji k rozhodnutí vedly, pouhé tři odstavce, přičemž se v této pasáži omezila toliko na obecné formulace, kdy pouze konstatovala, že usnesení o zahájení trestního stíhání splňuje formální náležitosti podle trestního řádu a že skutečnosti odůvodňující zahájení trestního stíhání jsou obsaženy právě v odůvodnění samotného usnesení policejního orgánu.

Z hlediska posouzení nároků na takové rozhodnutí státního zástupce je třeba poukázat na to, že usnesení o zahájení trestního stíhání je ve skladbě trestních usnesení velice podstatným rozhodnutím a stejně tak důležitým je rozhodnutí o stížnosti proti takovému rozhodnutí. Stížnost je totiž zpravidla první možností obviněného vyjádřit se ke skutečnostem, jež jsou mu kladeny za vinu, a podrobit tak usnesení, jímž policejní orgán zahájil trestní stíhání obviněného, přezkumu co do jeho zákonnosti a věcné správnosti.

V dané věci tento fakt umocňuje závažnost trestné činnosti, která je předmětem trestního řízení. Na odůvodnění obdobně významných rozhodnutí jsou tak kladeny zcela jiné požadavky, které konkrétně vymezuje § 134 odst. 2 tr. řádu. Z odůvodnění usnesení musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Absence uvedení konkrétních skutečností s pouhým odkazem na obsah spisu vede k nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti takového rozhodnutí a jsou porušením ústavního principu zákazu libovůle, jak již několikrát konstatoval Ústavní soud. Jakkoliv není usnesení o zahájení trestního stíhání a následné usnesení státního zástupce konečným rozhodnutím ve věci, není možné akceptovat naprostou rezignaci na jeho odůvodnění. Rozhodnutí o stížnosti je totiž na místě posuzovat jako významné rozhodnutí v rámci celého trestního řízení, kdy důsledkem nesprávného postupu při přezkumu usnesení o zahájení trestního stíhání státním zástupcem může být nezákonné vedení trestního stíhání a tedy i závažný zásah do ústavně garantovaných práv obviněného.

Je tak na místě, aby se státní zástupce stížnostními námitkami v přiměřeném rozsahu zabýval a zdůvodnil, proč je shledal nedůvodnými. V daném případě není vůbec zřejmé, na základě jakých úvah došla státní zástupkyně k rozhodnutí zamítnout stížnost obviněných.

Obecně je tak třeba uzavřít, že rozhodnutí státního zástupce, které je neodůvodněné, je nepřezkoumatelné, a proto i nezákonné. Navíc nese znaky jisté libovůle orgánu činného v trestním řízení, což nepřispívá k věrohodnosti jeho procesních úkonů a postupů. V této souvislosti odkazují na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 661/2005, ze kterého mimo jiné vyplývá, že i ve stadiu rozhodování podle § 160 odst. 1 tr. řádu musí rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení splňovat základní zákonné požadavky na ně kladené, a to včetně odůvodnění ve smyslu ustanovení § 134 odst. 2 tr. řádu.

Ústavní soud také dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí státního zástupce reagující na stížnost vůči usnesení o zahájení trestního stíhání, jehož důvody byly konstruovány obecným a povšechným způsobem, je třeba považovat za nedostatečné z hlediska ústavně zaručených kautel a též za nepřezkoumatelné, když na konkretizované a nikoliv také zcela bezvýznamné námitky stěžovatele reagovalo okresní státní zastupitelství apodiktickým a v podstatě nic neříkajícím závěrem, dle něhož (stěžovatelem napadený postup) byl „shledán zcela oprávněným,“ aniž by bylo možno alespoň na rozhodovací důvody, které k takovému rozhodnutí okresní státní zastupitelství vedly, usoudit (sp. zn. III. ÚS 511/02, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 30, náleží č. 105, str. 471 a násl.).

S odkazem na shora uvedené je nutno konstatovat, že státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně uvedeným postupem porušila zákon v neprospěch obviněných Ing. M. H., Ing. M.T., Ing. F.Š., Š.K., Ing. L.F. a F.S., a proto **n a v r h u j i**, aby Nejvyšší soud České republiky:

1/ Podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 20. 4. 2018, č. j. 2 KZV 16/2017-103, byl porušen zákon v ustanoveních § 134 odst. 2 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu, a v řízení předcházejícím v ust. § 147 odst. 1 tr. řádu, a to v neprospěch obviněných Ing. M.H., Ing. M.T., Ing. F.Š., Š.K., Ing. L.F. a F.S.;

2/ podle § 269 odst. 2 tr. řádu zrušil usnesení státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 20. 4. 2018, č.j. 2 KZV 16/2017-103, a dále zrušil také všechna další rozhodnutí na toto zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a

3/ dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu a přikázal státní zástupkyni Krajského státního zastupitelství v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednala a rozhodla.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [8 Tz 46/2018](#)